COPENHAGEN OPERA FESTIVAL

Morgensang
15 august 2023

Tirsdag den 15. august

Vært og pianist Mathias Hammer er klar til at give dig en god start på dagen med morgensang. I dag får han fælgeskab af dirigent Anne Marie Granau fra *Suor Angelica* og *'Opera' – The Opera!*. Sammen har de udvalgt en buket sange med familiens bånd som tema.

Kringsatt av fiender

1. Kringsatt av fiender,
gå inn i din tid!
Under en blodig storm -
vi dig til strid!
Kanske du spør i angst,
udekket, åpen:
hvad skal jeg kjempe med,
hvad er mitt våpen?

2. Her er dit vern mot vold,
her er dit sverd:
troen på livet vårt,
menneskets verd.
For all vår fremtids skyld,
søk det og dyrk det,
dø om du må - men:
øk det og styrk det!

3. Stilt går granatenes
glidende bånd.
Stans deres drift mot død,
stans dem med ånd!
Krig er forakt for liv.
Fred er å skape.
Kast dine krefter inn:
døden skal tape!

4. Elsk og berik med drøm
alt stort, som var,
Gå mot det ukjente,
fravrist det svar.
Ubygde kraftverker,
ukjente stjerner -
skap dem, med skånet livs
dristige hjerner.

5. Edelt er mennesket,
jorden er rik!
Finnes her nød og sult,
skyldes det svik.
Knus det! I livets navn
skal urett falle.
Solskinn og brød og ånd
eies av alle.

6. Da synker våpnene
maktesløst ned.
Skaper vi menneskeverd
skaper vi fred.
Den, som med høire arm
bærer en byrde,
dyr og umistelig,
kan ikke myrde.

7. Dette er løftet vårt
fra bror til bror:
vi vil bli gode mot
menskenes jord.
Vi vil ta vare på
skjønnheten, varmen -
som om vi bar et barn
varsomt på armen!

Frit land

1. Bølgende bakker
marker, eng og skov
frit land, frit land bestå
dine brødre er borte
dine søstre sover sødt
så du må være stærk og stå ret

2. Ryster du på hånden
ja så vælter det jo ind
over landets grænser
ind i stuen i mit hjem
vi skal kaste os i bølgerne der slår mod kysten ind
frit land, frit for os selv

Sommeren var gået,
da jeg rev mig på din torn,
alt det smukkeste gør ondt.
Fra myggestik ved søerne
til trådene i bølgerne,
der brænder hendes ben.
Vi skal kaste os i bølgerne der slår mod kysten ind
frit land, frit land, mit sted

3. Tusinde af øjne
de har meninger om alt
og allesammen tror at deres TV taler sandt
jeg skal prøve på at se den lysende idé,
men stregen den må trækkes i det sand

4. Tilgiv mine øjne
de ser kun fra næsen ned
hvordan sku' jeg ku' bære hele kloden på mit skød?
Hele verdens smerte kommer ikke mine ved
frit land, frit land, mit sted

Sommeren var gået,
da jeg rev mig på din torn,
alt det smukkeste gør ondt.
Fra myggestik ved søerne
til trådene i bølgerne,
der brænder hendes ben.
Vi skal kaste os i bølgerne der slår mod kysten ind
frit land, frit land, mit sted
frit land, frit land, frihed.

Smuk som et stjerneskud

I den varme nat
Fyldt med drømmen at
Lykken varer evigt
Lyser månen op,
På en kvindekrop, jah,
Og hendes smukke ansigt.

Hun er bare min store kærlighed,
Der bli'r større, der bli'r ved og ved.

Smuk som et stjerneskud,
Som tiden går,
Smukkere ser hun ud,
År efter år.

Hendes hofters dans
I en strålekrans, jah,
Gennem bølgebruset,
Og i måneskin,
Bli'r jeg lukket ind,
Lyk'lig og beruset.

Natten den er fyldt med kærlighed,
Der bli'r større der bli'r ved og ved.

Smuk som et stjerneskud,
Som tiden går,
Smukkere ser hun ud,
År efter pr,
Et stjerneskud
Stjerneskud.

Smuk som et stjerneskud,
Som tiden går,
Smukkere ser hun ud,
År efter år.

Smuk som et stjerneskud,
Som tiden går,
Smukkere ser hun ud,
År efter år.

Smuk som et stjerneskud,
Som tiden går,
Smukkere ser hun ud,
År efter år.

Smuk som et stjerneskud,
Som tiden går,
Smukkere ser hun ud,
År efter år.

//: År efter år //:

"Va, pensiero" fra Nabucco

Flyv, min tanke på gyl-dne vinger,
tanke, flyv nu til fædrelandets bjerge,
hvor de milde og duftende vinde
stryger kærligt o-ver hjemlan-dets jord.
Sænk dig ned o-ver bredden af Jordan,
sænk dig ned over Si-ons skønne tempel.
O, mit land, du mit kæ-re tabte land,
jeg må sør-ge over dig u-den ord.

Gyldne harpe, som førhen profeterne bar,
du er tavs, hvor du hænger i pilen,
du skal klinge for vo-re hjerter igen,
du skal minde om tiden, som var.
Vi må slide op solhede dage.
Ingen hører vor gråd og vor klage.
Måtte Herren i tonernes harmoni
bringe trøst og håb om at bli-ve fri,
//: bringe trøst og håb om at bli-ve fri ://
giv os håb, giv os fri.

Komponist: Giuseppe Verdi (1813-1901)
Tekst: Temistocle Solera/ overs. Jens L. Petersen

FLERE SANGE

05 Se, nu stiger solen af havets skød
05 I østen stiger solen op
06 Svantes lykkelige dag
06 Godmorgen lille land
07 I Danmark er jeg født
07 Man binder os på mund og hånd
08 Danmark nu blunder den lyse nat
08 Lyse nætter
09 Sommersalme
09 Barndommensgade
10 Forelsket i København
10 Ramadan
11 Fortabt er jeg stadig
11 Giv os lyset tilbage
12 Kys det nu, det satans liv

Se, nu stiger solen af havets skød

1. Se, nu stiger solen af havets skød,
luft og bølge blusser i brand, i glød;
hvilken salig jubel, skønt alt er tyst,
medens lyset lander på verdens kyst!

2. Jeg vil ånde luften i fulde drag,
synge Gud en sang for den lyse dag,
takke ham, at morgnen mig end er sød,
at mig dagen fryder, trods synd og død.

3. Takke ham, som gav mig, når sol står op,
selv at føle morgen i sjæl og krop,
at al mørkhed svinder og sjælevé,
blot jeg trygt vil sige: din vilje ske!

4. O, at jeg tør favne dig, skære dag,
kalde dig med navne, min sjæls behag,
alle gode navne, som bedst jeg ved:
Moder, søster, elskte: min kærlighed!

5. Lysvæld bag ved lysvæld i himlen ind,
did, hvorfra den kommer nu, morgnens vind,
ret som om det ånded af lyset ud -
o du milde Fader, min skaber, Gud!

6. Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav,
lad mig ikkun stævne imod min grav:
Livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn,
ud hans hånd mig river af dødens garn.

7. Se, da stiger solen af hav på ny,
alle dødens skygger for evig fly;
o for sejersjubel, for salig lyst:
Lyset stander stille på livets kyst!

Melodi: Oluf Ring
Tekst: Jakob Knudsen

I østen stiger solen op

1. I østen stiger solen op:
Den spreder guld på sky,
går over hav og bjergetop,
går over land og by.

2. Den kommer fra den fagre kyst,
hvor Paradiset lå;
den bringer lys og liv og lyst
til store og til små.

3. Den hilser os endnu så smukt
fra Edens morgenrød,
hvor træet stod med evig frugt,
hvor livets væld udflød.

4. Den hilser os fra lysets hjem,
hvor størst Guds lys oprandt
med stjernen over Betlehem,
som østens vise fandt.

5. Og med Guds sol udgår fra øst
en himmelsk glans på jord,
et glimt fra Paradisets kyst,
hvor livets abild gror.

6. Og alle stjerner neje sig,
hvor østens sol går frem:
den synes dem hin stjerne lig,
der stod ved Betlehem.

7. Du soles sol fra Betlehem!
Hav tak og lov og pris
for hvert et glimt fra lysets hjem
og fra dit Paradis!

Tekst: B.S. Ingemann
Melodi: C.E.F. Weyse

Svantes lykkelige dag

Se, hvilken morgenstund!
Solen er rød og rund.
Nina er gået i bad.
Jeg' spiser ostemad.
Livet er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Blomsterne blomstrer op.
Der går en edderkop.
Fuglene flyver i flok
når de er mange nok.
Lykken er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Græsset er grønt og vådt,
Bierne har det godt.
Lungerne frådser i luft.
Åh, hvilken snerleduft!
Glæden er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Sang under brusebad.
Hun må vist være glad.
Himlen er temmelig blå.
Det ka jeg godt forstå.
Lykken er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Nu kommer Nina ud,
nøgen, med fugtig hud,
kysser mig kærligt og går
ind for at re' sit hår.
Livet er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Tekst: Benny Andersen
Melodi: Benny Andersen

Godmorgen lille land

Godmorgen, lille land!
Et land med sol, et land med dis,
med kyst af sten og sand,
som havets bølger slikker,
med bakker skabt af is,
koldt eller venligt skiftevis.

Godmorgen, ø ved ø!
Nu ser vi Danmarks buetegn
med blink af hav og sø,
de slanke, lyse broer.
I sol, i blæst, i regn
bærer de os fra egn til egn.

Godmorgen, hver og en,
som sidder ved et morgenbord
fra Skagens hvide gren
til Gedsers lange odde,
på vores prik mod nord
her på den kuglerunde jord.

Godmorgen, stå nu op!
Stå ud af drøm og tankespind
og stræk din tunge krop,
for ingen er alene;
når verden lukkes ind,
bygger vi bro fra sind til sind.

Tekst: Niels Brunse
Melodi: Carsten Johs. Mørch

I Danmark er jeg født

1. I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme,
dér har jeg rod, derfra min verden går;
du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
står mellem æblegård og humlehave.
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

2. Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her ned til den åbne strand?
Hvor står fuldmånen over kløverengen
så dejligt som i bøgens fædreland?
Du danske, friske strand,
hvor Dannebrogen vajer -
Gud gav os den - Gud giv den bedste sejer! -
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

3. Engang du herre var i hele Norden,
bød over England - nu du kaldes svag;
et lille land, og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag.
Du danske, friske strand,
plovjernet guldhorn finder -
Gud giv dig fremtid, som han gav dig minder!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

4. Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme
og som en sød musik mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
med vilde svaners rede,
I grønne øer, mit hjertes hjem hernede!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

Man binder os på mund og hånd

1. Gribe efter blanke ting
vil hvert et grådigt lille barn.
Binde andre med en ring
gør man som helbefarn.

Tænk, hvor har man stået tit
og delt et vindus paradis.
Helle, helle det er mit!
Og livet går på samme vis:

Man binder os på mund og hånd,
med vanens tusen stramme bånd,
og det er besværligt at flagre sig fri.
Vi leger skjul hos en, som ved
at skærme os mod ensomhed
med søde kontrakter vi luller os i.

Kunne vi forbyde de tre ord: jeg lover dig
var vi vist i kærlighed på mere ærlig vej.
De ord, vi svor med hånd og mund,
de gælder kun den korte stund,
til glæden er borte og alting forbi.

2. Kærlighed og ægteskab,
hvad kommer de hinanden ved?
Kedsomhedens tomme gab,
til kæben går af led.

Elskov er den vilde blomst:
I gartnerhænder går den ud.
Skærmet får den sin bekomst,
men blomstrer hedt i storm og slud.

Man binder os på mund og hånd,
med vanens tusen stramme bånd,
men ingen kan ejes. Vi flagrer os fri.
I alle kærtegn er en flugt
de røde sansers vilde flugt
fra pligternes tvungne fortrampede sti.

Du må ikke eje mig. Jeg ejer ikke dig.
Alle mine kys er ikke ja og ikke nej.
De ord vi svor med hånd og mund
de gælder kun den svimle stund,
det netop er kysset fra dig jeg ka li.

3. Møde hvad der venter os,
og ingen ve hvordan det går.
Bære skæbnen uden trods,
hva der så forestår.

Glad ved hver en venlighed,
men uden tro, at det blir ved.
Søge fred, idet vi ved
at vi har ingen krav på fred.

Man binder os på mund og hånd,
men man kan ikke binde ånd,
og ingen er fangne, når tanken er fri.
Vi har en indre fæstning her,
som styrkes i sit eget værd,
når bare vi kæmper for det, vi ka li.

Den, som holder sjælen rank, ka aldrig blie træl.
Ingen ka regere det, som vi bestemmer sel.
Det lover vi med hånd og mund,
i mørket før en morgenstund,
at drømmen om frihed blir aldrig forbi.

Danmark nu blunder den lyse nat

1. Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat,
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

2. Danmark, du vågner med søer blå,
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på,
ser, hvor det yppigt glider
frem af forgangne tider.

3. Lærker, som hopped af æg i vår,
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

4. Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind.
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvæsset som kniv mod stene.

5. Køer og heste og får på græs
hen over brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
byger, som går og kommer, -
det er den danske sommer.

6. Pigernes latter og lyse hår,
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår -
mildt om et evigt Danmark spår,
sol over grønne sletter,
lykke og lyse nætter.

Lyse nætter

1. Nu kommer fuglene igen,
og lyset vælter pluds'lig ind,
det kommer gennem alle sprækker,
lyse nætter er tilbag'.
Alt, hvad der rørte sig, blev glemt,
da du var rejst, var det så nemt.
Men hjertet ved godt, hvad det ønsker sig,
at pynte sig for dig.
Du er tilbag', du er hos mig.
Du er tilbag'med varme dag',
du er hos mig.

2. Nu kommer lydene igen,
og verden vælter pluds'lig ind
med parasoller og sandaler,
bølger maler alt i sand.
Jeg havde huset fuld af vind
og nye frugter fløjet ind.
Men hjertet ved godt, hvad det ønsker sig,
at pynte sig for dig.
Du er tilbag', du er hos mig.
Du er tilbag'med varme dag',
du er hos mig.

Sommersalme

1. Det dufter lysegrønt af græs
i grøft og mark og enge.
Og vinden kysser klit og næs
og reder urtesenge.
Guds sol går ind
i krop og sind,
forkynder, at nu kommer
en varm og lys skærsommer.

2. Hør fugletungers tusindfryd
fra morgen og til aften.
De kappes om at give lyd,
der priser skaberkraften.
Hvert kim og kryb
i jordens dyb
en livsfryd i sig mærker
så høj som himlens lærker.

3. Se, blomsterflorets farvepragt
gør alle ord forlegne.
Kong Salomon i kroningsdragt
misundeligt må blegne!
Alt smukt, vi ved,
al kærlighed,
den mindste fugl og lilje
er, Gud, din skabervilje.

4. Ja, du gør alting nyt på jord,
en sommer rig på nåde.
Men klarest lyser dog dit Ord
af kærlighedens gåde
Alt kød må dø,
hver blomst blir hø.
Når vissentørt står floret,
da blomstrer evigt Ordet.

5. Ja, Jesus Kristus er det Ord,
der skaber liv af døde,
så ny bliver himmel, ny bliver jord,
en verden grøn af grøde.
Kom, Jesus, snart,
og gør det klart
den morgenstund, du kommer,
da gryr en evig sommer.

Barndommens gade

1. Jeg er din barndoms gade,
jeg er dit væsens rod.
Jeg er den bankende rytme
i alt, hvad du længes mod.
Jeg er din mors grå hænder
og din fars bekymrede sind,
jeg er de tidligste drømmes
lette, tågede spind.

2. Jeg gav dig min store alvor
en dag du var vildt forladt.
dryssed' lidt vemod i sindet
en drivende regnvejrsnat.
Jeg slog dig engang til jorden
for at gøre dit hjerte hårdt,
men jeg rejste dig varligt op igen,
og tørrede tårerne bort.

3. Det er mig, der har lært dig at hade,
jeg lærte dig hårdhed og spot.
Jeg gav dig de stærkeste våben,
du skal vide at bruge dem godt.
Jeg gav dig de vagtsomme øjne,
på dem skal du kendes igen,
møder du en med det samme blik,
skal du vide, han er din ven.
Jeg er din barndoms gade,
jeg er dit væsens rod.
Jeg gav dig de vagtsomme øjne,
på dem skal du kendes igen.
Møder du en med det samme blik,
skal du vide, han er din ven.

4. Og hører du renere toner
stemt til en skønnere sang,
skal du længes efter min stemmes
sprukne og kejtede klang.
Fløj du så vidt over lande
og voksede du fra din ven?
Jeg er din barndoms gade,
jeg kender dig altid igen.
Jeg er din barndoms gade, ...

5. Ja, jeg er din barndoms gade,
jeg er dit væsens rod.
Jeg er den bankende rytme
i alt hvad du længes mod.
Fløj du så vidt over lande
og voksede du fra din ven?
Jeg er din barndoms gade,
jeg kender dig altid igen.

Forelsket i København

Du og jeg
blev forelsket i København,
fandt en vej,
vi kun kendte af navn.
Sid'n i går
skete det, at vi nu forstår:
først i år
blev det virkelig vår.
Endnu engang skal skoven stå brud,
og sommer og sang skal folde sig ud.
Alle sure
ka' gå og lure
på høst
hvis de har lyst.

Du og jeg
blev forelsket i København,
fandt en vej,
vi kun kendte af navn.
Dem, som siger, at sol og vår
kommer hver gang, en vinter går,
vil vi svare, at først i år
blev det virkelig vår.

Ramadan i København

1. Nymånens skæve smil
Lyset på fjerde sal
Tegner liv på gardin
Vækket af nattergal
Lys på lys
Brænder mildt i mørkets favn
Hånd ved hånd
Ramadan i København

2. Solen den når sin top
Cyklerne i en strøm
Varmen i byens krop
Blikket er fyldt af drøm
Lys på lys
Kæmper for at finde vej
Hånd ved hånd
Ramadan i København

3. Når skyggerne er længst
Samler vi os igen
Skumringstid - så i seng
Stemmerne er et hjem
Lys på lys
Øjeblikket strækker sig
Hånd ved hånd
Ramadan i København

4. Himlen er aftenrød
Glasset der fyldes op
Dadler og mælk og brød
Glæden der følger trop
Lys på lys
Tændes i en fødeby
Hånd ved hånd
Ramadan i København

5. Stjernerne kigger med
Kroppen vendt mod sydøst
Panden mod tæppet ned
Ordene søger trøst
Lys på lys
Taknemligheden i Hans navn
Hånd ved hånd
Nu rammer dagen København
Ramadan i København
Ramadan i København

Fortabt er jeg stadig

1. Vi mødtes i sne
forblændet af ungdom og uden at se
et virvar af jubel og nysgerrighed
vi mødtes i sproget, et hemmeligt sted
og der går vi hen
igen og igen.

2. Igen og igen
og tonerne blev til et langstrakt refræn
et plot, en fortælling, en popmelodi
godnatsange brudt af sirenernes skrig
vi følte os som
en luftløs ballon.

3. En luftløs ballon
en endeløs sætning, helt kæntret og tom
jeg hjemsøges tit af idéer om flugt
men latteren tegner dit ansigt så smukt
du strækker din krop
mens solen står op.

4. Mens solen står op,
så brygger vi kaffe og drikker en kop
og når vi blir fanget i hverdagens støj
så ruller vi øjne og deler en smøg
så strander vi der
hvor ømheden er.

5. Hvor ømheden er
marcherer vi tappert med velviljens hær
en kærlighed tyndslidt og helt desperat
kun båret af løfterne, stålsat og klart
et dirrende nu
mit søvnige du.

6. Mit søvnige du
mit drama er langt, min fornuft er itu
og når jeg blir bange og når jeg blir vred
så sænk mine skibe og skænk mig din fred
jeg øjner en kyst
og snart blir det lyst.

7. Og snart blir det lyst
så tag mig for givet, det virker så tyst
fortabt er jeg stadig trods årenes gang
og synger med tak denne kærlighedssang
fordi det sku' ske
vi mødtes i sne.

Gi' os lyset tilbage

1. Kloden har mange forskellige slags.
Alle må leve og dø.
Glæd dig – du er her alligevel nu!
Meningen er vel at så sine frø,
på en overladt stjerneø.
Gi' os tiden tilbag',
og lad os bruge ethvert timeslag.
Dørene åbne og smilene slidt.
Sådan er landet, jeg gerne vil kalde for mit.

2. Lykken du holder i hænderne nu,
den er vist egentlig min.
Og at du lever og bærer og er,
gør at jeg også kan værne om din;
denne smukkeste disciplin.
Gi' os glæden tilbag',
og lad os leve af dét trylleslag:
Kroppene mange, men styrken er en.
Sådan er landet, der står på de viseste sten.

3. Ser du kun mørke, hvor du vender hen?
Tomhedens sorte protest?
Skyggerne lever kun, hvor der er lys.
Husk nu at solsiden klæder dig bedst!
Og i aften, så se mod vest!
Gi' os lyset tilbag'.
Vi vender op på ethvert nederlag.
Lukket bli'r åbnet og støjen bli'r tyst.
Nu skal der danses og elskes, hvor mørket er lyst!

4. Alt hvad vi kom for at give og få:
dele og elske og slås.
Blev på et år, det vi levede på,
fællesskab fødes når JEG bli'r til OS!
Og vi vandrer med Helios.
Gi' os landet tilbag'.
Gi' tolerancen et nyt folkeslag.
Hjertet er åbent og sindet er frit.
Sådan er landet, jeg gerne vil kalde for mit.

Kys det nu, det satans liv

1. Jeg tænkte, nå, men det' så livet,
sådan ser det altså ud.
Lidt krøllet sammenbidt og gennemblødt
og helt almind'ligt.
Der er nog'n chancer, som man selv kan ta'
og flytte rundt med, hvis man synes.
Lidt op og ned, du ved, man klarer sig.
Åh, Gud, hvor åndssvagt.

Kys det nu, det satans liv,
og grib det, fang det
før det er forbi, åh-åh.
Ja, kys det nu, det satans liv,
og grib det, fang det før
det er forbi, åh-åh, åh.

2. Bedst som livet lige gik så godt,
og bilen næsten var betalt,
kom du og krævede mit hjerteblod
og intet mindre.
Jeg tænkte, nå, er det nu rigtig klogt,
måske en smule for moderne.
Jeg har jo, jeg ska' li', og vent dog lidt.
Åh, Gud, hvor åndssvagt.

Kys det nu, det satans liv,
og grib det, fang det
før det er forbi, åh-åh.
Og kys mig nu godnat, farvel,
og gå, nej ta' og bli'
alligevel, åh-åh, åh